

съ сирмени ширити и съ ботуши; астраганенъ калпакъ съ червено дъно и съ златенъ левъ на челото; сабля револверъ, далекогледъ, рогъ прѣзъ рамото и широка трицвѣтна ивица пакъ прѣзъ рамото съ дълги краища на бедрото му.

Този билъ Христо Ботйовъ.

— Готово? попиталъ той другаритѣ си, които сжщо се били облѣкли войнишки.

— Готово. — отговорили тѣ.

— Да вървимъ! — казалъ Ботйовъ.

— Да вървимъ! — отговорила свитата. Вратата на малката стаичка се отворила. Най на прѣдъ Ботйовъ, а подирѣ му и свитата като вихрушка искочили на горнището на парахода прѣдъ очитѣ на всички. Свирнжлъ Ботйовъ съ своя рогъ, дрѣпнжлъ си саблята, дрѣпнжли ги и свитата, наклонилъ си главата на назадъ и извикалъ колкото си може съ своя грѣмливъ гласъ:

— На оружие момчета!

Проститѣ до тогава градинаре като свѣткавица се спуснжли къмъ голѣмитѣ си сандъци. Съ ржцѣ, съ крака, съ зжби, тѣ расчупили сандъцитѣ и за една минута всички били облѣчени въ войнишки дрѣхи и съ пушки въ ржцѣ. Всички други пжтници замрѣзнжли на мѣстата си отъ страхъ. Тѣ си помислили че това сж разбойници. А това били български въстанници.

— Да дойде г-нъ капитана на парахода при менъ! — Заповѣдалъ Ботйовъ.

Довели капитана цѣлъ растреперанъ, който казалъ:

— Непознатий господине, вий направихте голѣмо прѣстжпление, вий осквернихте австро-маджарското знаме.

— Азъ съмъ български войвода г-нъ капи-